

Balada popii din Rudeni

George Topârceanu

De la târg la Vadul-Mare
Taie drumul prin poieni,
Legănându-se călare,
Popa Florea din Rudeni.

Și-n priveliștea bogată
Sus pe culme, jos pe drum,
Iarna palidă-și arată
Plăzmuirile de fum.

Somnul revărsat în fire,
Gerul sfânt al Bobotezii
A-nchegat argint subțire
Peste faldurii zăpezii

Și, legând în gheață stropii,
Bura care-n aer joacă
A țesut pe barba popii
Fire lungi de promoroacă.

Bolta sură ca cenușa,
Codrii vineți - dorm adânc.
Sună numai căldărușa
Atârnată de oblânc.

Bate Surul din potcoavă
Drum de iarnă, fără spor,
Calcă rar și cu zăbavă
Lunecușuri de pripor.

Și-n tăcerea care crește,
Adâncit ca-ntr-o visare,
Popa când și când șoptește
Legănându-se călare...

Scutură din treacăt salbe,
Reci podoabe care mint,
Sursă bolți de ramuri albe
Cu portaluri de argint.

Lângă drum bătut de sănii
Unde malul stă să cadă,
Vede urme de dihanii

Înstelate pe zăpadă.

Iar pe culmea unei creste,
Amețit de zare multă,
Strânge frâul fără veste
Și-mpietrit pe cal ascultă.

Nici o șoaptă... nici un ropot...
Numai din adâncuri sure
Vine vuiet lung de clopot
Peste-ntinderi de pădure...

Lung îi sună în ureche,
Pe când el cu grijă scoate
Pântecoasă ploscă veche
Din desaga de la spate.

Și cu plosca ridicată,
Zugrăvit pe cerul gol,
Popa capătă deodată
Măreție de simbol.

Colo-n vale, unde drumul
Taie luminișuri rare,
Printre plopî se vede fumul
Hanului din Vadul-Mare.

Calul, vesel, simte locul
Și s-abate scurt din cale, -
C-a-nvățat și dobitocul
Patima sfinției-sale...

Iar hangița iese-n ușă,
Bucuroasă de câștig.
Ochii-i râd spre căldărușă:
- Frig, părinte?
- Strașnic frig!